

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากภาษาหนึ่งในปัจจุบันทั้งนี้เพราะเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างชาติ ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนของชาติก็ได้เล็งเห็นความสำคัญในข้อนี้ จึงได้จัดให้มีการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยแนะนำวิธีสอนใหม่ ๆ แก่ครูทั่วไปอย่างกว้างขวาง โดยมีจุดประสงค์ที่จะให้ครูสามารถถ่ายทอดความรู้ความสามารถในการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่านและเขียนนั้น ทักษะการอ่านจัดได้ว่าจำเป็นมากที่สุดเพราะการอ่านเป็นปัจจัยสำคัญในการแสวงหาความรู้จากตำราภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้อ่านมีประสบการณ์มาก มีความคิดกว้างไกล และแม้แต่ในชีวิตประจำวันคนเรายังจำเป็นต้องอ่าน ป้าย โฆษณา สลากยา หรือหนังสือพิมพ์ เป็นต้น สำหรับในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น การอ่านจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนในการเรียนชั้นสูง ๆ ต่อไป เพราะในการศึกษาระดับที่ยิ่งสูงขึ้น ความสำคัญของการอ่านก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ดังที่ แมรี ฟินอคเซียโร (Mary Finocchiaro 1964:41-46) ได้ให้อัตราส่วนในการสอนทักษะทั้ง 4 ทางภาษาไว้คือ

ระดับที่ 1	การฟัง 40%	การอ่าน 15%
	การพูด 40%	การเขียน 5%
ระดับที่ 2	การฟังและการพูด 40%	การอ่าน 40%
		การเขียน 20%
ระดับที่ 3	การฟังและการพูด 40%	การอ่าน 40%
		การเขียน 20%

สำหรับในประเทศไทยความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนไทยยังอยู่ในระดับที่ไม่ น่าพอใจนัก ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยที่มีผู้ทำการวิจัยไว้หลายท่าน เช่น งานวิจัยของอังคณา วงศ์สนิท (2524:65-67) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตจังหวัดนนทบุรี มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั้งในระดับถ้อย โอน ระดับสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์ในแต่ละระดับและรวมกันทั้ง 3 ระดับไม่ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526:60-62) ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท มีความสามารถในการอ่านขั้นต้นความอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ ความสามารถของนักเรียนส่วนมาก ต่ำกว่าระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับ เกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1950:149) กล่าวถึงการอ่านภาษาอังกฤษว่าเป็นกระบวนการที่ยากและซับซ้อน เพราะผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถหลายด้าน ประกอบกันเช่น ความสามารถในการหาใจความสำคัญ หรือจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่านความสามารถในการเห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน ความสามารถในการรวบรวมลำดับความคิดและทำนายสิ่งที่จะปรากฏต่อไปได้ และความสามารถในการสรุปสิ่งที่อ่านได้ ดังนั้นปัญหาในการอ่านจึงเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่กำลังอ่าน ทำให้ไม่บรรลุจุดมุ่งหมายของการอ่านที่สำคัญที่สุดคือความเข้าใจ ดังคำกล่าวของโรเบิร์ต คาร์ลิน (Robert Karlin 1975:211-230) ที่ว่าความเข้าใจในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะเข้าใจ ความหมายของเรื่องที่อ่าน

เวิน ออตโต (Wayne Otto 1974:6) กล่าวถึงความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านว่ามีผลมาจากองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการคือ

1. ระดับสติปัญญา
2. องค์ประกอบต่าง ๆ ของร่างกาย
3. พื้นฐานความรู้และประสบการณ์
4. ความสามารถในการใช้ภาษา

แคทลีน เฮสเตอร์ (Kathleen Hester 1964:184) ได้ให้ความคิดเห็นว่าผู้ที่ผู้อ่านจะอ่านได้ดีนั้นจะต้องมีความสามารถในการเชื่อมโยงประสบการณ์และความคิดรวบยอดกับตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ มีความสามารถในการเก็บสะสมใจความ และมีความสามารถในการเลือกรายละเอียดที่สำคัญ ๆ ของเรื่องที่อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เดวิด เซนเฟิร์ด (David Shepherd 1973:79) ที่ว่า ผู้อ่านจะเกิดทักษะในการอ่านได้ย่อมขึ้นอยู่กับระดับความรู้ทางภาษาพื้นฐานที่ได้เรียนมาของผู้อ่านและระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้ รวมทั้งขึ้นอยู่กับความรู้ทั่วไปและประสบการณ์ที่มีมาแต่หนหลัง (Background knowledge) ของผู้อ่านอันจะเป็นเครื่องช่วยรวบรวมประเมินผลข้อมูลความคิดของผู้เขียนซึ่งจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อการเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านนั้น

เกี่ยวกับการเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน เทลมา โอบาท (Thelma Obah 1983:130-132) สรุปว่าเป็นปัญหาของประชาชนในประเทศที่กำลังพัฒนาซึ่งมีความสามารถรับความรู้ใหม่ได้ช้า ซึ่งไม่ใช่เป็นเพราะขาดความสามารถ แต่เป็นเพราะไม่สามารถนำความรู้พื้นฐานและประสบการณ์เดิมของตนมาใช้ในการอ่าน ซึ่งโอบาท ได้เสนอแนะว่าวิธีการที่ดีที่สุดจะช่วยขยายคลังความรู้ของนักเรียนก็คือ ครูต้องช่วยจัดสร้างประสบการณ์ตรงที่สัมพันธ์กับความรู้ใหม่ และสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียน นั่นคือ ใช้ความรู้เดิมสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ โดยที่ครูอาจจะใช้กิจกรรมนำการอ่าน (Pre-reading activities) เช่นการใช้รูปภาพ การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์เดิมของแต่ละคน รวมทั้งการใช้การซักถาม ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ แพทริเซีย คาร์เรล (Patricia Carrell 1984:334) ที่ว่าการดูภาพยนตร์ ดูรูปภาพ การทัศนศึกษาออกสถานที่ การสาธิต การอภิปรายโต้เถียง การแสดงละคร สามารถช่วยให้เกิดการประสานความรู้เดิมของผู้อ่านกับความรู้ใหม่จากเรื่องที่อ่านได้ และจากผลการวิจัยของ ทอม ฮัดสัน (Thom Hudson 1982:19) พบว่า การใช้รูปภาพเป็นกิจกรรมนำการอ่านจะช่วยให้นักเรียนในระดับ เริ่มต้นและระดับกลาง เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี

ในขณะที่ โอบาท และ คาร์เรล ได้ให้ความสำคัญกับการใช้กิจกรรมนำการอ่าน เพื่อที่จะช่วยประสานความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ให้แก่ นักเรียน บิลลี แอนเดอร์สัน (Billie Anderson 1984:106) ได้เสนอเรื่องการเรียนรู้คำศัพท์ว่าเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการอ่าน

เพื่อความเข้าใจ เพราะคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์มากกับการที่รู้ความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัชภัทธิย์ เจริญสุข (2518:57-59) ที่พบว่าความรู้และความเข้าใจในคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ดังนั้นจึงควรให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ก่อนการอ่าน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทอม ฮัดสัน (Thom Hudson 1982:1-29) ที่พบว่า การใช้การอภิปรายศัพท์ก่อนการอ่านเรื่องจะช่วยให้นักเรียนในระดับกลางและระดับสูงเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี

จากการวิจัยของ ฮัดสัน ที่พบว่าการใช้ให้นักเรียนได้อ่านเรื่องและทำแบบทดสอบของเรื่องที่มีสัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านก่อนการอ่านเรื่องจริงจะช่วยสร้างความเข้าใจในการอ่านได้ดีในทุกๆระดับชั้นไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียนเริ่มต้น ระดับกลาง หรือระดับสูง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองสอนเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่เรียน โดยวิธีการใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน และเมื่อพิจารณาถึงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่จัดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกให้นักเรียนได้เลือกเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นระดับชั้นที่สำคัญเพราะนักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วอย่างน้อยที่สุด 3 ปี และเป็นระดับชั้นที่นักเรียนกำลังเตรียมตัว เพื่อการศึกษาชั้นสูง ๆ ต่อไป ซึ่งนักเรียนต้องฝึกและพัฒนาทักษะที่จำเป็นที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น จึงต้องอาศัยทักษะการอ่านมากยิ่งขึ้นด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อฝึกให้นักเรียนได้รู้จักวิธีและการพัฒนาทักษะการอ่านด้วยตนเองได้ต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วทั้งหมด ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน" เพื่อประโยชน์ที่จะได้นำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมที่สุดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้อีกิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับ เรื่องที่จะอ่าน

สมมติฐานการวิจัย

จากผลการวิจัยของทอม ฮัดสัน (Thom Hudson 1982:14-16) พบว่า การใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่านที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน ในระดับเริ่มต้นนั้นการใช้กิจกรรมนำให้ผลดีที่สุดในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ รองลงมาคือ การอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านและการอภิปรายศัพท์ ในระดับกลางการใช้กิจกรรมนำให้ผลดีที่สุด รองลงมาคือ การอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านและการอภิปรายศัพท์ และในระดับสูง การอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านให้ผลดีที่สุด รองลงมาคือ การใช้กิจกรรมนำและการอภิปรายศัพท์ซึ่งให้ผลดีเท่า ๆ กัน

ดังนั้นผู้วิจัยตั้งสมมติฐานการวิจัยว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้อีกิจกรรมนำ การอภิปรายศัพท์ และการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในเขตกรุงเทพมหานคร

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจได้ผลไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเวลาที่ใช้สอนบางคาบเป็นเวลานานกว่าเวลาเรียน

คำจำกัดความในการวิจัย

1. กิจกรรมนำ หมายถึง การใช้อุปกรณ์รูปภาพ การทำแบบสอบถาม การแสดงบทบาทสมมติ การสนทนาในเรื่องเดียวกัน การฟังเรื่องสรุป การทำแบบฝึกหัดโคลซ การฟังเรื่องจากเทปบันทึกเสียงก่อนการอ่านเรื่อง

2. การอภิปรายศัพท์ หมายถึง การนำคำศัพท์สำคัญของเรื่องมาสนทนาซักถามเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายและสามารถนำคำศัพท์เหล่านั้นไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ก่อนการอ่านเรื่อง

3. การอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน หมายถึง การอ่านและทำแบบทดสอบของเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านก่อนการอ่านเรื่องจริง

4. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถที่ผู้อ่านจะใช้ความคิดติดตามข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียน เข้าใจจุดประสงค์และตีความหมายให้ตรงกับความตั้งใจของผู้เขียน ซึ่งความเข้าใจในการอ่านนี้จะได้จากผลการทดสอบความเข้าใจในการอ่านจากงานวิจัยนี้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สร้างแบบเรียน แบบฝึกหัด ตลอดจนสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการสอนอ่านในแต่ละระดับชั้น

2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

3. เป็นแนวทางในการศึกษา และการวิจัยต่อไป